

Nagypéntek 2020

Alapige: „Ekkor Jézust a főpaphoz vitték, és oda gyülekeztek a főpapok, a vének és az írástudók is mindannyian. Péter távolról követte őt, egészen a főpap palotájának udvaráig, és ott ült a szolgálakkal, és melegedett a tűznél. A főpapok pedig az egész nagytanáccsal együtt bizonyítékot kerestek Jézus ellen, hogy halálra adhassák; de nem találtak. Mert sokan tettek hamis tanúvallomást ellene, de a vallomások nem egyeztek. Ekkor előálltak néhányan, és ezt a hamis vallomást tették ellene: Mi hallottuk, hogy ezt mondta: Én lerombolom az emberkéz alkotta templomot, és három nap alatt másikat építek, amelyet nem emberkéz alkotott. De vallomásuk így sem egyezett. A főpap ekkor középre állt, és megkérdezte Jézustól: Semmit sem felelsz arra, amit ezek ellened vallanak? Ő azonban hallgatott, és nem válaszolt semmit. Ismét megkérdezte őt a főpap: Te vagy a Krisztus, az Áldottnak Fia? Jézus ezt mondta: Én vagyok, és meglátjátok az Emberfiát, amint a Hatalmas jobbján ül, és eljön az ég felhőin. A főpap megszaggatta a ruháját, és így szólt: Mi szükségünk van még tanúkra? Hallottátok az istenkáromlást. Mi a ti véleményetek erről? Azok pedig valamennyien kimondták az ítéletet, hogy méltó a halálra. Akkor némelyek leköpték őt, majd arcát letakarva ököllel ütötték őt, és ezt mondták neki: Most prófétálj! A szolgálak is arcul verték őt.” Márk 14, 53-65.

Szeretet testvéreim, 2020 nagypéntekén a vigasztaló evangélium Istenünk és Atyánk hallgatásáról szól, sokkal hatalmasabban szól, mint azt gondolnánk! Sok helyen elhallgattak a harangok és azokhoz hasonlóan az örök élet evangéliumát hirdetőik is. Európa és világszerte bezárt kapuk mögött némaságban ülnek a templomok, vagy szervezett erőszakos elpusztításukkal csak az emlékezeben hallgatnak már.

Történetünkben Jézus hallgat a világ három legfőbb fejének számító ember előtt. Tapasztaltból tudjuk, hogy milyen az, amikor Isten és a mi Urunk hallgat. Akkor a gonoszok felbátorodva szólnak káromlásokat, akkor hamis próféták és hamis krisztusok hadai lepik el a Földet, hogy eltévelyítsenek és elveszítsenek. Amikor Isten hallgat, Krisztus bilincsek közt a halál soron van, a gonosztevők viszont, mint például a terrorista Bar-abbá (Máté 27:16-17), szabadok. Amikor az Úr hallgat, gabonaraktárakká lesznek a templomok és a halálba tántorgókkal a korcsmák telnek meg. Így torzul el a világ, ha elhallgat az evangélium, az örök élet beszéde! Példabeszédek 29:18.

Jézus hallgat a főpap előtt. Nem szólal meg a maga védelmében, nem száll vitába ellenfeleivel, nem igazítja ki, nem teszi helyre a hamis tanúvallomásokat tevő árulókat. Hallgat. Elfogatását követően Jézus magatartásában megjelenik egy titokzatos hallgatás. Hallgat Pilátus, a római helytartó előtt úgyszintén hallgat Heródes, Júda királya előtt is. Pilátus „megkérdezte Jézust: Honnan való vagy te? De Jézus nem felelt neki.

Jézus ebben a cselekedetében is egyszerűen csak megélte az Igét. Felismerte az idők jeleit miszerint „ideje van a hallgatásnak, és megvan az ideje a beszédnek is” Prédikátor 3,7. Életében megvolt az ideje a beszédnek, most eljött az ideje a hallgatásnak. Most a hallgatásával prédikál, most a hallgatása tesz bizonyosságot. Vannak idők, amikor a beszéd már nem segít és amikor a legjobb szándékú tisztázó szavak sem visznek már előbbre. Hisz ezen az éjszakán most már mindent beárnyékol a sötétség órája, amikor „a főpapok az egész nagytanáccsal együtt bizonyítékot kerestek Jézus ellen, hogy halálra adhassák”. Kiderül, hogy bármit is mond, ellenségei számára az csakis a halálos ítéletének a megalapozását szolgálja. Ellenfelei muníciót gyártanak maguknak a Jézus beszédéből. Olyan ez, mint amikor a holokauszt áldozataival megásatták a sírjaikat.

Jézus jól tudta ezt így Kajafásnak válaszképpen utoljára idézte még a Dániel próféta könyvéből a róla megírtakat, s míg szólt, akkor és ott, minden szó megtörtént valósággá is lett:

- Láttam az éjszakai látomásban: Jött valaki az ég felhőin, aki emberfiához hasonló volt; az öregkorú felé tartott, és odavezették hozzá. Hatalom, dicsőség és királyi uralom adatott neki, hogy mindenféle nyelvű nép és nemzet őt tisztelje. Hatalma az örök hatalom, amely nem múlik el, és királyi uralma nem semmisül meg” 7,13-14.

Életnek ígését szolta mert igent mondott az Atya akaratára, hogy kiigya a keserű poharat s mert szerette az övéit, mindvégig szerette őket, hogy a halálával szabadítsa meg őket, azaz bennünket örökre.

Mit jelent és hogyan lehetséges ez? Nikodémus maga is ezt kérdezte.

Szeretett testvéreim! A pusztában a halálos vírus a tüzes kígyók marása által került a vándorló nép vérébe és többségüknek csak órák, sőt percek kérdése volt az, hogy meghalnak vagy élnek. Akkor és ott Isten Mózes által készített egy utat a kígyókkal együtt járó halálon keresztül az életbe. Mózesnek el kellett készítenie a kígyó mását rézből és azt egy magas oszlóra feltűzve mindenki láttára fölállítani a tábor közepén. Aki felnézett a halált hozó kígyó hideg élettelen mására, életben maradt akkor is, ha vérében a halál munkálkodott. Viszont, akit megmárt a tüzes kígyó, de hitetlenség miatt nem nézett fel a fára, hanem a föld porát fürkészte, meghalt. A porba nézőben a kígyómarás okozta halál útja nem változott át az élet útjává!

Kérdezzük meg e Jézus által tanított történet (János 3: 13-14 és 4Móz 21: 8-9) kapcsán, hogy milyen úton jött el az élet azokhoz, akik életben maradtak? Válasz:

- Ahogy a páska bárány elkészítésének estéjén (2Móz 12:3-13), vagy a Vörös tengernél (2Móz 14:19-30), úgy most is a tudomásul vett meghalás útján készült út az élet számára!

Ugyanis, aki a kígyóméreg miatt a halálán volt, e haláltudatból egyet cselekedhetett még az életéért, azt, hogy fölnéz a Mózes által fölemelt fára. A bűn zsoldosának (Róm 6:23) és most a COVID-19 vírus halálos jelenlétének tudatában mi sem tehetünk semmi mást, minthogy felnézzünk az értünk fölemelt ember Fia Jézus Krisztusra! E föltekintésben titokzatosan egybekapcsolódik a halálunk a mi Urunk halálával, az övé pedig a miénkkel! Ebben a misztikus összekapcsolódásban nem mi, emberek cselekszünk, akkor sem, ha nagypéntek napjára jellemzően a Jézushoz való tartozásunkat azzal is kifejezzük, hogy böjtölünk, hanem Igéje és Szentleke által a mi Urunk és mindenható Istenünk az, aki cselekszik, még hozzá oly módon, hogy az Ő kegyelmi ajándékát, az örök életet adhassa nekünk.¹

Talán azt gondold, hogy akkor csak Jézus kötöztetett ahhoz a fához, vagy csupán a jobb és bal keze felől megfeszített gonosztevők? Nem kedves testvérem, nem! Azon a napon egy mezőről éppen hazatérő ember is a Jézus keresztyéhez lett kötözve. Gondolta volna a Czirénéből való Simon, Alexandernek és Rúfusznak (Róm 16:13) az édesapja, hogy azon a munkás hétköznapon a mezőről nem a családjához tér haza, hanem Jézussal, az Ő keresztyéhez kötve a Golgotha hegyére, a koponyák helyére fog elmenni? (Márk 15: 20-22) Bele se merek gondolni, hogy annak a borzalmas napnak az estéjén milyen Simon léphette át az ő családja otthonának küszöbét. Bizony a megfeszített Krisztusban titokzatosan egybekapcsolódik a halálunk a mi Urunk halálával, hogy ezen az Isten által készített keskeny és főleg szoros úton a halált feltámadásával legyőző Krisztus jöjjön el hozzánk és hozza el nekünk az Ő feltámadásával megszerzett örök életet. Ez Jézus húsvéti galileai útja, ahol szembejön velünk (Máté 28:7-9)!

¹ Mert a bűn zsoldja halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban. Róm 6:23.

Mindezekből tisztán kell látnunk, hogy nagycsütörtök éjszakája és nagypéntek ideje nemcsak Urunk, és Ő vele együtt nemcsak a tanítványai, vagy a mi Krisztus általi meghalásunk, de magának az ősi kígyónak is a végső haláltusája volt. Az ördög az utolsó haláltusájában a vele szemtől szemben lévő világ Világosságával, a testet öltött Szóval és Igével, a magát Kezdet és Végként megnevező Mindenhatóval (Jel 1:8; 11; 21: 6 és 22: 13), szemtől szembe állt. E *farkasszemnézést* számunkra nagycsütörtök borzalmas éjszakája jelenít meg, amikor a hatalombitorló (Máté 21:38 és 45) legfőbb ripacs főpapnak öltözve változtatta át magát (2Kor 11:14) e világ igaz (Vö.: 2Tim 3:5 és Róma 1:25) bírójává és ült be az Isten templomába, (2Thess 2:4) hogy az egyetlenegy igaz Főpapot a saját hazugságaiból (2Thess 2:9) maga tákolta törvényszékén (Márk 13:8) vallassa és kínozza, hogy szóra bírhatná, de Jézus „(...) hallgatott, és nem válaszolt semmit (Mk 14: 61).”

Jézus hallgatott mert mennyei Atyja és maga a menny is elhallgatott (Jel 8:1), hogy igaz legyen a virágvasárnapi kiáltás, mely a karácsonyinak az ördög torzította tükörképe, azokban, akik a kárhozat halálával elvesznek (Lk 19: 39; 2Thess 2:10; Róm 1:24; 1Kor 1:18; 2Kor 4:3-4.). Míg a karácsonyi menny így zengedezett, hogy „dicsőség a magasságos [mennyek]ben az Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jó akarat (Luk 2:14), vele ellentétben a virágvasárnapi menny így szólalt meg a Krisztusért rajongók és Szentlélek által mennyekbe emelt üdvözültek lelkében: „Áldott a Király, aki az Úr nevében jön! (Áldott a Messiás, aki az Úr nevében jön!) A mennyben békesség és dicsőség a magasságban (Lk 19: 38; Jel 12: 12a)!” Annak okáért örüljetekek egek és akik lakoztok azokban! Jaj a föld és a tenger lakosainak; mert leszállott az ördög ti hozzátok, nagy haraggal teljes, úgymint aki tudja, hogy kevés ideje van.” Jel 12:12.

Nem várhatjuk Krisztus Urunkat más úton hozzánk visszajönni, mint amely úton Ő fölemeltetett, mert amiképpen Ő felvitették töletek a mennybe, akképpen is jó hozzátok.² A felhő eltakarta fölemeltetés nem csupán mennybemenetel, azaz áldozócsütörtök napjára (ApCsel 1: 9) vonatkozik, hanem sokkal inkább az Ő elárultatásának éjszakájára és nagypénteki keresztfára való felemeltetésére, mely felhő és ború napja.³ Érezzük át az egész lényünkben azt a nagy szenvedéssel együtt járó igazságot, hogy a sötét felhő miatt maguk a tanítványok sem ismerték fel⁴ rajongva szeretett mesterükben az Isten Messiását, se az Ő szenvedéseiben, sem pedig harmadnapon a feltámadott testben. Ezt a felhőt csakis a mi dicsőséges Urunk kenyeret megszegő és áldván megáldó hatalmi szava (Luk 24:30-31), békességet hirdető Igéje (Ján 20:19 és 21) és Szentlélekisten (ApCsel 2: 14-41) oszlatja el és ez bizony az Ő küszöbön álló megjelenésének órájában is pontosan így lesz!⁵

Beteljesedett az Ige, hogy amennyiben elnémul a menny, „ha nincs kijelentés, elvadul a nép” Péld. 29: 18a. De tudjuk, hogy a gonoszok akkor sem hallják Istent amikor szól és cselekszik, az üdvözültek pedig akkor is látják a cselekvő élő Istent, amimkor hallgat. Nem sajnálkozni és félni kell itt nekünk, hanem nagyon valóságosan hinnünk és értenünk. A szívünkbe zárva megértenünk azt, hogy Isten egyszülött Fia „a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, és mi a sebei által gyógyuljunk meg!” És.53,5., Ámen.

² És amint szemeiket az égre függesztették, mikor ő elméne, íme két férfiú állott meg mellettük fehér ruhában, Kik szóltak is: galileabeli férfiak, mit állotok nézve a mennybe? Ez a Jézus, aki felvitették töletek a mennybe, akképpen jó el, amiképpen láttátok őt felmenni a mennybe. Apcs 1:10-11.

³ Sötétségnek és homálynak napja; felhőnek és borulatnak napja; mint a hegyekre ráterülő alkonyat! Jóel 2:2.

⁴ De az ő szemeik visszatartóztatának, hogy őt meg ne ismerjék. Luk 24:16, És lőn, mikor leült velük, a kenyeret vevén, megáldá, és megszegvén, nekik adá. És megnyilatkoznak az ő szemeik, és megismerék őt; de ő eltűnt előlük. Luk 24:30-31.

⁵ És akkor meglátják az embernek Fiát eljöni a felhőben, hatalommal és nagy dicsőséggel. Luk 21:27.